

Угода
між
Україною
та
Федеративною Республікою Німеччина
про усунення подвійного оподаткування
стосовно податків на доходи
та запобігання податковим ухиленням і уникненням

Україна
та
Федеративна Республіка Німеччина,

бажаючи надалі розвивати взаємні економічні відносини, зміцнювати співробітництво щодо податкових питань та забезпечувати ефективне та належне справляння податків,

маючи намір укласти Угоду про усунення подвійного оподаткування стосовно податків на доходи без створення можливостей для неоподаткування або зменшення оподаткування шляхом податкового ухилення або уникнення оподаткування (у тому числі, шляхом неправомірного використання схем з метою отримання пільг, передбачених цією Угодою, що має наслідком отримання непрямой вигоди резидентами третіх Держав),

домовились про таке:

Стаття 1

Особи, на яких поширюється Угода

(1) Ця Угода поширюється на осіб, які є резидентами однієї чи обох Договірних Держав.

(2) Для цілей цієї Угоди доходи, отримані утворенням чи структурою або через них, які розглядаються як повністю чи частково фіскально прозорі згідно з податковим законодавством будь-якої з Договірних Держав, вважаються доходами резидента Договірної Держави, але тільки в тій мірі, в якій доходи для цілей оподаткування цією Державою вважаються доходами резидента цієї Держави.

Стаття 2

Податки, на які поширюється Угода

(1) Ця Угода поширюється на податки на доходи, що стягуються від імені Договірної Держави або її політико-адміністративних підрозділів, або місцевих органів влади, незалежно від способу їхнього стягнення.

(2) Податками на доходи вважаються всі податки, що справляються із загальної суми доходу або з елементів доходу, у тому числі податки на доходи від відчуження рухомого чи нерухомого майна, податки на загальну суму заробітної плати або платні, що сплачуються підприємствами, а також податки на збільшення вартості капіталу.

(3) Існуючими податками, на які поширюється ця Угода, зокрема є:

а) у Федеративній Республіці Німеччина:

- (i) прибутковий податок (Einkommensteuer);
 - (ii) корпоративний податок (Körperschaftsteuer), і
 - (iii) промисловий податок (Gewerbesteuer);
- включаючи податкову надбавку до них (далі – Німецький податок);

b) в Україні:

- (i) податок на доходи фізичних осіб; і
 - (ii) податок на прибуток підприємств
- (далі – Український податок).

(4) Ця Угода поширюється також на будь-які ідентичні або подібні по суті податки, які стягуються після дати підписання цієї Угоди на додаток до існуючих податків або замість них. Компетентні органи Договірних Держав повідомлятимуть один одного про будь-які істотні зміни, що відбулися в їхніх податкових законодавствах.

Стаття 3 Загальні визначення

(1) Для цілей цієї Угоди, якщо із контексту не випливає інше:

- a) терміни «Договірна Держава» і «інша Договірна Держава» означають, залежно від контексту, Україну або Федеративну Республіку Німеччина;
- b) термін «Федеративна Республіка Німеччина» при використанні в географічному значенні включає територію Федеративної Республіки Німеччина, а також прилеглий до територіального моря район морського дна, його надра і розташована над ним водна товща, де Федеративна Республіка Німеччина здійснює суверенні права або юрисдикцію відповідно до міжнародного права та положень національного законодавства з метою розвідки, видобування, збереження і управління живими та неживими природними ресурсами або для виробництва енергії з поновлюваних джерел;
- c) термін «Україна» у разі використання в географічному значенні означає територію України, її континентальний шельф і її виключну (морську) економічну зону, у тому числі будь-яку іншу територію, прилеглу до територіального моря України, яка відповідно до міжнародного права визначена або може бути в подальшому визначена як територія, в межах якої можуть здійснюватись суверенні права або юрисдикція України стосовно морського дна та надр, та їхніх природних ресурсів;

- d) термін «особа» включає фізичну особу, компанію та будь-яке інше об'єднання осіб;
- e) термін «компанія» означає будь-яке корпоративне об'єднання чи будь-яке утворення, що розглядається з метою оподаткування як корпоративне об'єднання;
- f) термін «підприємство» застосовується до здійснення будь-якої підприємницької діяльності;
- g) терміни «підприємство Договірної Держави» та «підприємство іншої Договірної Держави» означають відповідно підприємство, діяльність якого здійснюється резидентом Договірної Держави, та підприємство, діяльність якого здійснюється резидентом іншої Договірної Держави;
- h) термін «міжнародне перевезення» означає будь-яке перевезення морським або повітряним судном, що експлуатується підприємством, яке має місце фактичного управління в Договірній Державі, крім випадків, коли морське або повітряне судно експлуатується виключно між пунктами в іншій Договірній Державі;
- i) термін «компетентний орган» означає:
 - (i) у Федеративній Республіці Німеччина – Федеральне міністерство фінансів або орган, якому воно делегувало свої повноваження; та
 - (ii) в Україні – Міністерство фінансів України або орган, якому делеговано його повноваження;
- j) термін «національна особа» означає:
 - (i) стосовно Федеративної Республіки Німеччина – будь-якого німця у значенні Основного закону Федеративної Республіки Німеччина та будь-яку юридичну особу, партнерство або асоціацію, що одержує свій статус як такий згідно з чинним законодавством Федеративної Республіки Німеччина;
 - (ii) стосовно України – будь-яку фізичну особу, яка має громадянство України, та будь-яку юридичну особу, партнерство або асоціацію, що одержує свій статус як такий згідно з чинним законодавством України;
- k) термін «підприємницька діяльність» включає виконання професійних послуг та інших видів діяльності незалежного характеру;

- l) термін «колективний інвестиційний фонд» означає фонд, який може мати широке коло учасників, який володіє диверсифікованим портфелем цінних паперів або інвестує прямо чи опосередковано в нерухоме майно з основною метою отримання орендної плати, який підпадає під дію нормативних актів про захист прав інвесторів у Договірній Державі, в якій він заснований, а саме:
- (i) у випадку Федеративної Республіки Німеччина – інвестиційний фонд у розумінні Закону про оподаткування інвестицій (Investmentsteuergesetz), крім фонду, який був заснований як партнерство;
 - (ii) у випадку України – інвестиційний фонд у розумінні Закону України «Про інститути спільного інвестування», крім фонду, який був заснований як партнерство;
 - (iii) будь-який інший інвестиційний фонд, заснований в одній з Договірних Держав, як може бути погоджено компетентними органами Договірних Держав;
- m) термін «пенсійний фонд» Держави означає утворення чи структуру, засновану в цій Державі, що розглядається як окрема особа відповідно до податкового законодавства цієї Держави і:
- (i) яка заснована та функціонує виключно для адміністрування або надання пенсійних виплат, а також додаткових або випадкових виплат фізичним особам, і яка підлягає регулюванню як така цією Державою або одним з її політико-адміністративних підрозділів чи місцевих органів влади; або
 - (ii) яка заснована та функціонує виключно для інвестування коштів на користь утворень чи структур, зазначених у підпункті (i).

(2) При застосуванні цієї Угоди в будь-який час Договірною Державою будь-який термін, не визначений в ній, має те значення, яке надається йому на той момент законодавством цієї Держави щодо податків, на які поширюється дія цієї Угоди, якщо з контексту не випливає інше або якщо компетентні органи не погоджуються на інше значення відповідно до положень пункту 3 статті 23, будь-яке значення такого терміну, яке надається йому згідно з чинним податковим законодавством цієї Держави, превалює над значенням, що надається цьому терміну відповідно до інших законів цієї Держави.

Стаття 4 Резидент

(1) Для цілей цієї Угоди термін «резидент Договірної Держави» означає будь-яку особу, яка за законодавством цієї Держави підлягає оподаткуванню в ній на підставі місця проживання, постійного місця перебування, місця управління або будь-якого

іншого аналогічного критерію, а також включає цю Державу та будь-який її політико-адміністративний підрозділ чи місцевий орган влади. Цей термін, проте, не включає будь-яку особу, яка підлягає оподаткуванню в цій Державі лише стосовно доходів із джерел у цій Державі.

(2) Якщо відповідно до положень пункту 1 фізична особа є резидентом обох Договірних Держав, її статус визначається таким чином:

- a) вона вважається резидентом тільки тієї Держави, в якій вона має місце постійного проживання; якщо вона має місце постійного проживання в обох Державах, вона вважається резидентом тільки тієї Держави, в якій вона має тісніші особисті й економічні зв'язки (центр життєвих інтересів);
- b) якщо Держава, в якій вона має центр життєвих інтересів, не може бути визначена або коли вона не має місця постійного проживання в жодній з Держав, вона вважається резидентом тільки тієї Держави, в якій вона зазвичай проживає;
- c) якщо вона зазвичай проживає в обох Державах або в жодній з них, вона вважається резидентом тільки тієї Держави, національною особою якої вона є;
- d) якщо вона є національною особою обох Держав або жодної з них, компетентні органи Договірних Держав вирішують це питання за взаємною згодою.

(3) Якщо відповідно до положень пункту 1 особа, що не є фізичною особою, є резидентом обох Договірних Держав, вона вважається резидентом тільки тієї Держави, в якій розташоване її місце ефективного управління. Якщо Держава, в якій розташоване місце ефективного управління, не може бути визначена, або місце ефективного управління не знаходиться в жодній з Держав, компетентні органи Договірних Держав будуть намагатися визначити за взаємною згодою відповідно до статті 23 Договіру Державу, в якій особа вважається резидентом для цілей Угоди, враховуючи її місце управління, місце, де вона зареєстрована чи іншим чином створена, та будь-які інші відповідні фактори. У разі недосягнення такої згоди така особа не вважатиметься резидентом будь-якої Договірної Держави з метою отримання пільг за цією Угодою.

Стаття 5

Постійне представництво

(1) Для цілей цієї Угоди термін «постійне представництво» означає постійне місце діяльності, через яке повністю або частково здійснюється підприємницька діяльність підприємства.

(2) Термін «постійне представництво», зокрема, включає:

- a) місце управління;
- b) філіал;
- c) офіс;
- d) фабрику;
- e) майстерню; та
- f) шахту, нафтову або газову свердловину, кар'єр чи будь-яке інше місце видобутку природних ресурсів.

(3) Будівельний майданчик або складальний чи монтажний об'єкт вважається постійним представництвом, лише якщо він триває більше дванадцяти місяців.

(4) Незважаючи на попередні положення цієї статті, термін «постійне представництво» не включає:

- a) використання споруд виключно з метою зберігання, демонстрації або поставки товарів чи виробів, що належать підприємству;
- b) складування запасів товарів або виробів, що належать підприємству, виключно з метою зберігання, демонстрації або поставки;
- c) складування запасів товарів або виробів, що належать підприємству, виключно з метою переробки іншим підприємством;
- d) утримання постійного місця діяльності виключно з метою закупівлі товарів чи виробів або для збирання інформації для підприємства;
- e) утримання постійного місця діяльності виключно з метою здійснення для підприємства будь-якої іншої діяльності;
- f) утримання постійного місця діяльності виключно для здійснення будь-якої комбінації видів діяльності, перелічених у підпунктах від а) до е),

за умови, що така діяльність або у випадку підпункту f) загальна діяльність постійного місця діяльності має підготовчий чи допоміжний характер.

Попереднє речення не поширюється на постійне місце діяльності, яке використовується або утримується підприємством, якщо те саме підприємство або тісно пов'язане з ним підприємство здійснюють підприємницьку діяльність на тому самому місці або в іншому місці тієї самої Договірної Держави та

- a) це місце чи інше місце вважається постійним представництвом для підприємства або тісно пов'язаного з ним підприємства відповідно до положень цієї статті, або
- b) сукупна діяльність, яка є результатом комбінації видів діяльності, що здійснюється двома підприємствами в одному й тому ж місці, або одним і тим же підприємством чи підприємствами, тісно пов'язаними між собою, в двох місцях, не має підготовчого або допоміжного характеру,

за умови, що види підприємницької діяльності, які здійснюються двома підприємствами в одному й тому ж місці, або одним і тим самим підприємством чи тісно пов'язаними підприємствами у двох місцях, являють собою взаємодоповнюючі функції, які є частиною єдиного бізнес процесу.

(5) Незважаючи на положення пунктів 1 і 2, але з урахуванням положень пункту 6, якщо особа діє в Договірній Державі від імені підприємства і має та, як правило, використовує в Договірній Державі повноваження укладати контракти

- a) від імені підприємства, або
- b) для передачі права власності або для надання права користування майном, яке належить цьому підприємству, або яким це підприємство має право користуватися, або
- c) для надання послуг цим підприємством,

це підприємство вважається таким, що має постійне представництво у цій Державі стосовно будь-якої діяльності, яку ця особа здійснює для підприємства, за винятком коли діяльність такої особи обмежується тією, що зазначена у пункті 4, і якщо і здійснюється через постійне місце діяльності (інше ніж постійне місце діяльності, до якого застосовується друге речення пункту 4), то не перетворює це постійне місце діяльності у постійне представництво відповідно до положень цього пункту.

(6) Підприємство не розглядається як таке, що має постійне представництво в Договірній Державі лише тому, що воно здійснює підприємницьку діяльність у цій Державі через брокера, генерального комісiонера чи будь-якого іншого агента з незалежним статусом за умови, що ці особи діють у межах своєї звичайної діяльності.

(7) Той факт, що компанія, яка є резидентом Договірної Держави, контролює чи контролюється компанією, яка є резидентом іншої Договірної Держави або яка здійснює підприємницьку діяльність у цій іншій Державі (через постійне представництво чи іншим чином), сам по собі не дає права вважати таку компанію постійним представництвом іншої.

(8) Для цілей цієї статті особа чи підприємство є тісно пов'язаними з підприємством,

якщо з урахуванням усіх відповідних фактів і обставин одне з них має контроль над іншим або обидва знаходяться під контролем одних і тих же осіб чи підприємств. У будь-якому випадку особа або підприємство вважається тісно пов'язаним з підприємством, якщо бенефіціарна частка одного в іншому прямо чи опосередковано складає більше ніж 50 відсотків (або у випадку компанії – більше ніж 50 відсотків загальної кількості голосів і вартості акцій компанії або бенефіціарної частки у капіталі компанії) або якщо бенефіціарна частка іншої особи чи підприємства в особі та підприємстві або в двох підприємствах прямо чи опосередковано складає більше ніж 50 відсотків (або у випадку компанії – більше ніж 50 відсотків загальної кількості голосів і вартості акцій компанії або бенефіціарної частки у капіталі компанії).

Стаття 6

Доходи від нерухомого майна

(1) Доходи, що одержуються резидентом Договірної Держави від нерухомого майна (включаючи доходи від сільського або лісового господарства), розташованого в іншій Договірній Державі, можуть оподатковуватись у цій іншій Державі.

(2) Термін «нерухоме майно» має те значення, яке він має відповідно до законодавства Договірної Держави, в якій знаходиться зазначене майно. Цей термін у будь-якому випадку включає майно, приналежне до нерухомого майна, худобу та обладнання, що використовується у сільському та лісовому господарстві, права, до яких застосовуються положення загального законодавства щодо земельної власності, узурфрукт нерухомого майна та права на змінні або фіксовані платежі як компенсацію за розробку або право на розробку родовищ корисних копалин, джерел та інших природних ресурсів; морські та повітряні судна не розглядаються як нерухоме майно.

(3) Положення пункту 1 застосовуються до доходів, отриманих від прямого використання, здавання в оренду або використання в будь-якій іншій формі нерухомого майна.

(4) Положення пунктів 1 і 3 також застосовуються до доходів від нерухомого майна підприємства.

Стаття 7

Прибуток від підприємницької діяльності

(1) Прибуток підприємства Договірної Держави оподатковується тільки в цій Державі, якщо підприємство не здійснює підприємницьку діяльність в іншій Договірній Державі через розташоване в ній постійне представництво. Якщо підприємство здійснює підприємницьку діяльність, як зазначено вище, прибуток, що відноситься до постійного представництва відповідно до положень пункту 2, може оподатковуватись у цій іншій Державі.

(2) Для цілей цієї статті та статті 21 прибуток, що відноситься в кожній Договірній Державі до постійного представництва, зазначений в пункті 1, це прибуток, який воно могло б отримати, зокрема, від операцій з іншими частинами підприємства, якби воно було окремим і незалежним підприємством, що займається такою самою або аналогічною діяльністю в таких самих або аналогічних умовах, з урахуванням функцій, що виконуються, активів, які використовуються, та ризиків, які підприємство бере на себе через постійне представництво та через інші частини підприємства.

(3) Якщо відповідно до пункту 2 Договірна Держава коригує прибуток, що відноситься до постійного представництва підприємства однієї з Договірних Держав, і відповідно оподатковує прибуток підприємства, який був оподаткований в іншій Державі, ця інша Держава, в тій мірі, в якій це необхідно для усунення подвійного оподаткування цього прибутку, проводить відповідне коригування, якщо вона згодна з коригуванням, зробленим першою згаданою Державою; якщо інша Договірна Держава не погоджується з цим, Договірні Держави намагатимуться усунути будь-яке подвійне оподаткування, що виникає внаслідок цього, за взаємною згодою.

(4) Якщо прибуток включає види доходів, які розглядаються окремо в інших статтях цієї Угоди, положення цієї статті не впливають на положення цих статей.

(5) Договірна Держава не здійснює коригування прибутків, що відносяться до постійного представництва підприємства однієї з Договірних Держав, якщо минуло більше ніж 10 років після закінчення податкового року, в якому прибуток міг би бути віднесений до постійного представництва. Положення цього пункту не застосовуються у випадку шахрайства, грубої недбалості чи умисного невиконання зобов'язань щодо дотримання податкового законодавства.

Стаття 8

Морські та повітряні перевезення

(1) Прибуток від експлуатації морських або повітряних суден у міжнародних перевезеннях оподатковується тільки в тій Договірній Державі, в якій розташовано місце ефективного управління підприємства.

(2) Для цілей цієї статті прибуток від експлуатації морських або повітряних суден включає прибуток від:

- a) випадкової оренди морських або повітряних суден без екіпажу, та
- b) використання або оренди контейнерів (включаючи трейлери і допоміжне обладнання, що використовується для транспортування контейнерів),

якщо такий прибуток відноситься до прибутку від експлуатації морських або повітряних суден.

(3) Якщо місце ефективного управління судноплавного підприємства знаходиться на борту морського судна, то вважається, що воно знаходиться в Договірній Державі, в якій розташований порт приписки морського судна, або за відсутності такого порту приписки – в Договірній Державі, резидентом якої є оператор цього морського судна.

(4) Положення пункту 1 також застосовуються до прибутку від участі у пулі, спільному підприємстві або міжнародному агентстві з експлуатації транспортних засобів.

Стаття 9 Асоційовані підприємства

(1) Якщо:

- а) підприємство Договірної Держави безпосередньо або опосередковано бере участь в управлінні, контролі або капіталі підприємства іншої Договірної Держави, або
- б) одні й ті самі особи безпосередньо чи опосередковано беруть участь в управлінні, контролі чи капіталі підприємства Договірної Держави і підприємства іншої Договірної Держави,

і в кожному випадку між двома підприємствами в їхніх комерційних або фінансових взаємовідносинах створюються або встановлюються умови, відмінні від тих, які мали б місце між двома незалежними підприємствами, тоді будь-який прибуток, який за відсутності таких умов міг би бути нарахований одному з них, але з причин наявності цих умов не був йому нарахований, може бути включений до прибутку цього підприємства і відповідно оподаткований.

(2) Якщо Договірна Держава включає до прибутків підприємства цієї Держави і відповідно оподатковує прибутки, за якими підприємство іншої Договірної Держави було оподатковано в цій іншій Державі, і прибуток, таким чином включений, є прибутком, який був би нарахований підприємству першої згаданої Держави, якби умови взаємовідносин між двома підприємствами були б умовами, які існують між незалежними підприємствами, тоді ця інша Держава повинна зробити відповідне коригування суми податку, що стягується з цих прибутків. Під час визначення такого коригування повинні бути розглянуті інші положення цієї Угоди, а компетентні органи Договірних Держав мають консультиватися один з одним у разі потреби.

(3) Договірна Держава не включає до прибутку підприємства та відповідно не оподатковує прибуток, який був би нарахований підприємству, але через умови, зазначені в пункті 1, не нараховувався таким чином, якщо минуло більше ніж 10 років після закінчення податкового року, в якому прибуток нараховувався би підприємству.

Положення цього пункту не застосовуються у випадку шахрайства, грубої недбалості чи умисного невиконання зобов'язань щодо дотримання податкового законодавства.

Стаття 10
Дивіденди

(1) Дивіденди, що сплачуються компанією, яка є резидентом Договірної Держави, резиденту іншої Договірної Держави, можуть оподатковуватись у цій іншій Державі.

(2) Однак дивіденди, що сплачуються компанією, яка є резидентом Договірної Держави, також можуть оподатковуватись у цій Державі відповідно до законодавства цієї Держави, але якщо бенефіціарним власником дивідендів є резидент іншої Договірної Держави, податок, що стягується таким чином, не повинен перевищувати:

- a) 5 відсотків загальної суми дивідендів, якщо бенефіціарним власником є компанія, яка безпосередньо володіє принаймні 20 відсотками капіталу компанії, що виплачує дивіденди, впродовж періоду, який складає 365 днів включно з днем виплати дивідендів (з метою обчислення цього періоду не беруться до уваги зміни власності, які можуть бути прямим результатом корпоративної реорганізації, як-от злиття або реорганізаційне дроблення компанії, яка володіє акціями або яка виплачує дивіденди);
- b) 15 відсотків загальної суми дивідендів, якщо ці дивіденди виплачуються з доходу або прибутку, отриманого прямо чи опосередковано від нерухомого майна, у значенні статті 6, інвестиційним фондом, який щорічно розподіляє більшу частину цього доходу або прибутку і чий дохід або прибуток від такого нерухомого майна звільняється від оподаткування;
- c) 15 відсотків загальної суми дивідендів у всіх інших випадках.

У разі виплати дивідендів колективному інвестиційному фонду або пенсійному фонду застосовується лише підпункт c). Цей пункт не впливає на оподаткування компанії стосовно прибутку, з якого виплачуються дивіденди.

(3) Термін «дивіденди», що використовується у цій статті, означає доходи від акцій, акцій «jouissance» або прав «jouissance», акцій засновників, а також інші доходи, які підлягають такому самому режиму оподаткування, як доходи від акцій відповідно до законодавства тієї Держави, резидентом якої є компанія, що розподіляє прибуток. Цей термін включає доходи від розподілу за сертифікатами колективного інвестиційного фонду.

(4) Положення пунктів 1 і 2 не застосовуються, якщо бенефіціарний власник дивідендів, який є резидентом Договірної Держави, здійснює підприємницьку діяльність в іншій Договірній Державі, резидентом якої є компанія, що виплачує дивіденди, через розташоване в ній постійне представництво, і холдинг, стосовно

якого сплачуються дивіденди, фактично пов'язаний з такими постійним представництвом. У такому разі застосовуються положення статті 7.

(5) Якщо компанія, яка є резидентом Договірної Держави, одержує прибуток або доходи з іншої Договірної Держави, ця інша Держава не може оподатковувати будь-якими податками дивіденди, що виплачуються компанією, за винятком, коли ці дивіденди виплачуються резиденту цієї іншої Держави або якщо холдинг, стосовно якого виплачуються дивіденди, фактично пов'язаний з постійним представництвом, розташованим у цій іншій Державі, а також не може оподатковувати нерозподілений прибуток компанії податком на нерозподілений прибуток компанії, навіть якщо виплачені дивіденди або нерозподілений прибуток повністю або частково складаються з прибутку або доходу, що виникає у цій іншій Державі.

Стаття 11 Проценти

(1) Проценти, що виникають у Договірній Державі і сплачуються резиденту іншої Договірної Держави, можуть оподатковуватись у цій іншій Державі.

(2) Однак проценти, що виникають у Договірній Державі, також можуть оподатковуватись у цій Державі відповідно до законодавства цієї Держави, але якщо бенефіціарний власник процентів є резидентом іншої Договірної Держави, податок, що стягується таким чином, не повинен перевищувати 5 відсотків загальної суми процентів.

(3) Незважаючи на положення пункту 2,

a) проценти, що виникають в Україні та сплачуються стосовно позики, гарантованої Федеративною Республікою Німеччина щодо експорту чи прямих іноземних інвестицій, або сплачуються Уряду Федеративної Республіки Німеччина, Deutsche Bundesbank, Kreditanstalt für Wiederaufbau або DEG - Deutsche Investitions- und Entwicklungsgesellschaft mbH звільняються від Українського податку;

b) проценти, що виникають у Федеративній Республіці Німеччина та сплачуються стосовно позики, гарантованої Україною щодо експорту чи прямих іноземних інвестицій, або сплачуються Уряду України, Національному банку України або Державному експортно-імпортному банку України (Укрексімбанк) звільняються від Німецького податку.

(4) Термін «проценти» у разі використання в цій статті означає дохід від боргових вимог будь-якого виду, незалежно від того, чи забезпечені вони іпотекою, та, зокрема, дохід від державних цінних паперів і дохід від облігацій чи боргових зобов'язань, у тому числі премії та винагороди, що сплачуються стосовно таких цінних паперів, облігацій чи боргових зобов'язань. Штрафні санкції за несвоєчасні платежі не

вважаються процентами для цілей цієї статті. Термін «проценти» не включає дохід, визначений у статті 10.

(5) Положення пунктів 1, 2 та 3 не застосовуються, якщо бенефіціарний власник процентів, який є резидентом Договірної Держави, здійснює підприємницьку діяльність в іншій Договірній Державі, в якій виникають проценти, через розташоване в ній постійне представництво, і боргова вимога, на підставі якої сплачуються проценти, фактично пов'язана з таким постійним представництвом. У такому випадку застосовуються положення статті 7.

(6) Вважається, що проценти виникають у Договірній Державі, якщо платник є резидентом цієї Держави. Проте якщо особа, що сплачує проценти, незалежно від того, є вона резидентом Договірної Держави чи ні, має в Договірній Державі постійне представництво, у зв'язку з яким виникла заборгованість, за якою сплачуються проценти, і витрати зі сплати цих процентів несе постійне представництво, то вважається, що такі проценти виникають у Державі, в якій знаходиться постійне представництво.

(7) Якщо через особливі відносини між платником та бенефіціарним власником процентів або між ними обома та іншою особою, сума процентів, що стосується боргової вимоги, на підставі якої вони сплачуються, перевищує суму, яка була б погоджена між платником і бенефіціарним власником процентів за відсутності таких відносин, положення цієї статті застосовуються лише до останньої згаданої суми. У такому разі надмірна частина платежу продовжує оподатковуватися відповідно до законодавства кожної Договірної Держави з належним урахуванням інших положень цієї Угоди.

Стаття 12

Роялті

(1) Роялті, які виникають у Договірній Державі і сплачуються резиденту іншої Договірної Держави, можуть оподатковуватись у цій іншій Державі.

(2) Однак роялті можуть також оподатковуватися у Договірній Державі, в якій вони виникають, відповідно до законодавства цієї Держави, але якщо бенефіціарний власник роялті є резидентом іншої Договірної Держави, податок, що стягується таким чином, не повинен перевищувати 5 відсотків від загальної суми роялті.

(3) Термін «роялті» у разі використання в цій статті означає платежі будь-якого виду, що одержуються як винагорода за використання або за надання права на використання будь-якого авторського права на літературні твори, твори мистецтва або науки, в тому числі кінематографічні фільми, будь-який патент, торгову марку, дизайн або модель, план, секретну формулу або процес чи за інформацію щодо промислового, комерційного чи наукового досвіду.

(4) Положення пунктів 1 та 2 не застосовуються, якщо бенефіціарний власник роялті, який є резидентом Договірної Держави, здійснює підприємницьку діяльність в іншій Договірній Державі, в якій виникають роялті, через розташоване в ній постійне представництво, і право або майно, стосовно яких сплачуються роялті, фактично пов'язані з таким постійним представництвом. У такому разі застосовуються положення статті 7.

(5) Вважається, що роялті виникають у Договірній Державі, якщо платником є резидент цієї Держави. Однак якщо особа, що сплачує роялті, незалежно від того, чи є вона резидентом Договірної Держави, чи ні, має у Договірній Державі постійне представництво, у зв'язку з яким виникло зобов'язання сплачувати роялті, і витрати зі сплати цих роялті несе постійне представництво, то вважається, що такі роялті виникають у Договірній Державі, в якій знаходиться постійне представництво.

(6) Якщо через особливі відносини між платником і бенефіціарним власником або між ними обома і будь-якою іншою особою сума роялті, яка стосується використання, права на використання або інформації, у зв'язку з якими вони сплачуються, перевищує суму, яка була б узгоджена між платником і бенефіціарним власником за відсутності таких відносин, положення цієї статті застосовуються тільки до останньої згаданої суми. У такому разі надмірна частина платежу продовжує оподатковуватися відповідно до законодавства кожної Договірної Держави з належним урахуванням інших положень цієї Угоди.

Стаття 13

Доходи від відчуження майна

(1) Доходи, що одержуються резидентом Договірної Держави від відчуження нерухомого майна, яке згадується у статті 6 і яке знаходиться в іншій Договірній Державі, можуть оподатковуватись у цій іншій Державі.

(2) Доходи від відчуження рухомого майна, що є частиною майна постійного представництва, яке підприємство Договірної Держави має в іншій Договірній Державі, включаючи доходи від відчуження такого постійного представництва (окремо чи разом з усім підприємством), можуть оподатковуватись у цій іншій Державі.

(3) Доходи від відчуження морських або повітряних суден, що експлуатуються у міжнародних перевезеннях, або рухомого майна, що відноситься до експлуатації таких морських або повітряних суден, оподатковуються тільки в Договірній Державі, в якій підприємство має місце ефективного управління підприємства.

(4) Доходи, що одержуються резидентом Договірної Держави від відчуження акцій або співставних з ними часток у праві власності, таких як участь у партнерстві або трасті, можуть оподатковуватись в іншій Договірній Державі, якщо у будь-який час протягом 365 днів, що передують відчуженню, ці акції або співставні з ними частки у

праві власності одержали більше 50 відсотків своєї вартості безпосередньо або опосередковано від нерухомого майна, визначеного в статті 6, яке розташовано в цій іншій Державі.

(5) Прибуток від відчуження будь-якого майна, окрім зазначеного у пунктах 1, 2, 3 та 4, оподатковується лише у Договірній Державі, резидентом якої є особа, що відчужує майно.

(6) Якщо фізична особа була резидентом Договірної Держави протягом п'яти і більше років і стала резидентом іншої Договірної Держави, положення пункту 5 не впливають на право першої згаданої Держави вважати фізичну особу як таку, що відчужила акції на момент зміни постійного місця проживання. Якщо фізична особа оподатковується відповідно у першій згаданій Державі, інша Держава у разі відчуження акцій після зміни постійного місця проживання обчислює доходи від відчуження майна, виходячи з вартості, яку використовувала перша згадана Держава для цілей оподаткування на момент зміни постійного місця проживання.

Стаття 14

Доходи від роботи за наймом

(1) З урахуванням положень статей 15, 17 та 18, платня, заробітна плата та інші подібні винагороди, одержувані резидентом Договірної Держави у зв'язку з роботою за наймом, оподатковуються лише в цій Державі, якщо тільки робота за наймом не здійснюється в іншій Договірній Державі. Якщо робота за наймом здійснюється таким чином, то винагорода, одержана у зв'язку із цим, може оподатковуватись у цій іншій Державі.

(2) Незалежно від положень пункту 1, винагорода, що одержується резидентом Договірної Держави у зв'язку з роботою за наймом, що здійснюється в іншій Договірній Державі, оподатковується тільки в першій згаданій Державі, якщо:

- a) одержувач перебуває в іншій Державі протягом періоду або періодів, що не перевищують у сукупності 183 днів у будь-якому дванадцятимісячному періоді, що починається або закінчується у відповідному фінансовому році; та
- b) винагорода сплачується роботодавцем або від імені роботодавця, який не є резидентом іншої Держави; та
- c) витрати зі сплати винагороди не здійснюються постійним представництвом, яке роботодавець має в іншій Державі.

(3) Незважаючи на попередні пункти цієї статті, винагорода, отримана у зв'язку з роботою за наймом, що здійснюється на борту морського або повітряного судна, яке експлуатується у міжнародних перевезеннях, може оподатковуватись у Договірній

Державі, в якій підприємство, що експлуатує морське або повітряне судно, має місце ефективного управління.

(4) Внески, що здійснюються фізичною особою, яка виконує роботу за наймом в Договірній Державі, або від її імені до пенсійної схеми, створеної та визнаної для цілей оподаткування в іншій Договірній Державі, враховуються в першій згаданій Державі під час визначення оподатковуваного доходу цієї особи таким самим чином та в тому ж обсязі, що й внески, здійснені до пенсійної схеми, визнаної для цілей оподаткування в першій згаданій Державі, за умови, що ця фізична особа не була резидентом першої згаданої Держави безпосередньо перед початком роботи, і внески від її імені вже були здійснені до пенсійної схеми.

Стаття 15

Директорські гонорари

Директорські гонорари та інші аналогічні виплати, які одержуються резидентом Договірної Держави як членом ради директорів компанії, яка є резидентом іншої Договірної Держави, можуть оподатковуватись у цій іншій Державі.

Стаття 16

Артисти і спортсмени

(1) Незалежно від положень статей 7 і 14, дохід, отриманий резидентом Договірної Держави у якості артиста театру, кіно, радіо чи телебачення або музикантом, або спортсменом від його особистої діяльності, що здійснюється в іншій Договірній Державі, може оподатковуватись у цій іншій Державі.

(2) Якщо дохід від особистої діяльності, здійснюваної артистом або спортсменом у цій якості, нараховується не самому артисту чи спортсмену, а іншій особі, цей дохід може незалежно від положень статей 7 та 14 оподатковуватись у Договірній Державі, в якій здійснюється діяльність артиста чи спортсмена.

(3) Доходи, що нараховуються особі від надання прав на пряму трансляцію або від будь-якого іншого використання діяльності, яку здійснює артист або спортсмен, можуть оподатковуватись в Договірній Державі, в якій здійснюється діяльність артиста або спортсмена.

(4) Пункти 1 і 2 не застосовуються до доходів від діяльності, яку здійснює артист або спортсмен в Договірній Державі, у випадках, коли перебування в цій Державі фінансується повністю або переважно з державних фондів іншої Договірної Держави або її політико-адміністративного підрозділу чи місцевого органу влади або організації, яка в цій іншій Державі визнана благодійною організацією. У такому випадку дохід може оподатковуватись лише в тій Договірній Державі, резидентом якої є артист або спортсмен.

Стаття 17

Пенсії, ануїтети та подібні виплати

- (1) З урахуванням пункту 2 статті 18, пенсії та інші подібні винагороди, а також ануїтети, що виникають у Договірній Державі та виплачуються резиденту іншої Договірної Держави, можуть оподатковуватися в першій згаданій Державі.
- (2) Незважаючи на положення пункту 1, виплати, що сплачуються за законодавством про соціальне забезпечення Договірної Держави, оподатковуються тільки в цій Державі.
- (3) Незважаючи на положення пункту 1, періодичні або неперіодичні платежі, що здійснюються Договірною Державою або її політико-адміністративним підрозділом чи місцевим органом влади резиденту іншої Договірної Держави як компенсація за політичне переслідування (включаючи реституційні виплати), за шкоду або збитки, завдані внаслідок війни, або за шкоду, завдану внаслідок військової служби, альтернативної цивільної служби або федеральної волонтерської служби, злочину, вакцинації або подібних причин, оподатковуються тільки у першій згаданій Державі.
- (4) Термін «ануїтети» означає дохід у вигляді регулярних періодичних виплат, які здійснюються протягом життя одержувача або протягом певного періоду часу на підставі зобов'язання, яке передбачає, що такі платежі мають здійснюватися в результаті власних внесків одержувача або внесків третьої сторони на користь одержувача.

Стаття 18

Державна служба

- (1)
- a) Заробітна плата, платня та інша подібна винагорода, що сплачується Договірною Державою або її політико-адміністративним підрозділом чи місцевим органом влади фізичній особі за послуги, надані цій Державі або підрозділу чи органу влади, оподатковується тільки в цій Державі.
 - b) Однак така заробітна плата, платня та інша подібна винагорода оподатковується тільки в іншій Договірній Державі, якщо послуги надаються у цій Державі і фізична особа є резидентом цієї Держави, яка:
 - (i) є національною особою цієї Держави; або
 - (ii) не стала резидентом цієї Держави виключно з метою надання послуг.
- (2)
- a) Незважаючи на положення пункту 1, пенсії та інші подібні винагороди, які виплачуються Договірною Державою або її політико-адміністративним

підрозділом чи місцевим органом влади, або із створених ними фондів фізичній особі за послуги, надані цій Державі, підрозділу чи органу влади, оподатковуються тільки в цій Державі.

- b) Однак такі пенсії або інші подібні винагороди оподатковуються тільки в іншій Договірній Державі, якщо фізична особа є резидентом або національною особою цієї Держави.

(3) Положення статей 14, 15, 16 і 17 застосовуються до заробітної плати, платні, пенсій та іншої подібної винагороди за послуги, надані у зв'язку з підприємницькою діяльністю, що здійснюється Договірною Державою, її політико-адміністративним підрозділом або місцевим органом влади.

(4) Положення пунктів 1 і 2 застосовуються також до заробітної плати, платні, пенсій та інших подібних винагород, які виплачуються фізичній особі за послуги, надані Інституту Гете та Німецькій службі академічних обмінів (Deutscher Akademischer Austauschdienst) або іншим подібним установам, щодо яких це взаємно погоджено компетентними органами. Якщо ця винагорода не оподатковується в Державі, в якій установа заснована, застосовується стаття 14.

(5) Положення підпункту а) пункту 1 також застосовуються до винагород, що сплачуються фізичним особам, які відряджаються до іншої Договірної Держави на підставі Угоди про економічне або технічне співробітництво або аналогічної Угоди, якщо ці винагороди виплачуються безпосередньо або опосередковано з державних фондів Договірної Держави або її політико-адміністративного підрозділу чи місцевого органу влади.

Стаття 19

Запрошені професори, викладачі та студенти

(1) Фізична особа, яка на запрошення Договірної Держави або університету, коледжу, школи, музею чи іншого культурного або освітнього закладу цієї Договірної Держави чи за офіційною програмою культурного обміну відвідує цю Договірну Державу протягом періоду, що не перевищує два роки, виключно з метою викладання, читання лекцій або проведення досліджень у такому закладі, та яка є або була безпосередньо перед цим візитом резидентом іншої Договірної Держави, звільняється від сплати податку у першій згаданій Державі стосовно винагороди цієї особи за таку діяльність, за умови, що така винагорода одержується цією особою з-за меж цієї Держави.

(2) Платежі, одержувані з метою оплати свого утримання, навчання або професійної підготовки студентом або практикантом, який є чи був безпосередньо до приїзду в Договірну Державу резидентом іншої Договірної Держави і який перебуває в першій згаданій Державі виключно з метою навчання чи професійної підготовки, не оподатковуються в цій Державі за умови, що такі платежі здійснюються із джерел, які знаходяться за межами цієї Держави.

Стаття 20
Інші доходи

(1) Види доходів резидента Договірної Держави незалежно від джерела їхнього виникнення, про які не йдеться у попередніх статтях цієї Угоди, оподатковуються тільки в цій Державі.

(2) Положення пункту 1 не застосовуються до доходів інших, ніж доходи від нерухомого майна, визначеного в пункті 2 статті 6, якщо одержувач таких доходів є резидентом Договірної Держави, здійснює підприємницьку діяльність в іншій Договірній Державі через розташоване в ній постійне представництво, і право або майно, у зв'язку з яким виплачується дохід, фактично пов'язані з таким постійним представництвом. У такому разі застосовуються положення статті 7.

Стаття 21
Усунення подвійного оподаткування у Державі резиденції

(1) Якщо резидент Федеративної Республіки Німеччина отримує доходи, які відповідно до положень цієї Угоди можуть оподатковуватися в Україні, застосовується таке:

- a) Якщо інше не передбачено підпунктом с), дохід не включається до бази оподаткування Німецьким податком. У випадку дивідендів зазначене застосовується лише тоді, коли дивіденди виплачуються компанії, яка є резидентом Федеративної Республіки Німеччина, компанією, яка є резидентом України, принаймні 20 відсотків капіталу якої належить безпосередньо компанії, яка є резидентом Федеративної Республіки Німеччина. Звільнення від включення до бази оподаткування, встановлене першим реченням цього підпункту, не поширюється на дивіденди, виплачені компанією, звільненою від сплати податків, в частині дивідендів, які компанія, що розподіляє дивіденди, може нарахувати в Україні для цілей оподаткування, або стосовно дивідендів, які за законодавством Федеративної Республіки Німеччина відносяться до особи, яка не є компанією - резидентом Федеративної Республіки Німеччина.
- b) Федеративна Республіка Німеччина залишає за собою право враховувати при визначенні своєї ставки оподаткування види доходу, які відповідно до положень цієї Угоди звільнюються від Німецького податку.
- c) З урахуванням положень німецького податкового законодавства щодо зарахування іноземного податку, Український податок, нарахований та сплачений з таких видів доходу відповідно до українського податкового законодавства та згідно з положеннями цієї Угоди, за вирахуванням будь-якого права на податкове звільнення, що виникло, зараховується у рахунок Німецького податку на доходи з таких видів доходу:

- (i) дивіденди, визначені у статті 10, до яких не застосовується підпункт а);
- (ii) проценти;
- (iii) роялті;
- (iv) доходи від відчуження майна, до яких застосовується пункт 4 статті 13;
- (v) доходи, до яких застосовується стаття 15;
- (vi) доходи, до яких застосовується стаття 16;
- (vii) доходи, до яких застосовується стаття 17.

Для цілей застосування цього підпункту вид доходу резидента Федеративної Республіки Німеччина, який відповідно до цієї Угоди може оподатковуватися в Україні, вважається доходом із джерел, що знаходяться в Україні.

- d) Положення підпункту а) застосовуються до видів доходу, визначених у статтях 7 та 10, та до доходу від відчуження майна, визначеного в пункті 2 статті 13, лише в тій мірі, в якій види доходу або прибутку одержуються від виробництва, переробки чи комплектування товарів та виробів, розвідування та видобутку природних ресурсів, банківських та страхових операцій, торгівлі чи надання послуг, або в тій мірі, в якій ці види доходів або прибутків економічно пов'язані з цими видами діяльності. Зазначене застосовується лише в тому випадку, якщо підприємство створено як таке, що має належне обладнання для здійснення своєї господарської діяльності. Якщо підпункт а) не застосовується, подвійне оподаткування усувається шляхом надання податкового кредиту відповідно до підпункту с).
- e) Незважаючи на підпункт а), подвійне оподаткування усувається шляхом надання податкового кредиту відповідно до підпункту с) у разі, якщо
 - (i) Договірні Держави застосовують різні положення цієї Угоди до певного виду доходу або його елементів, і внаслідок чого цей вид доходу підлягатиме подвійному оподаткуванню, неоподаткуванню або оподаткуванню за зниженою ставкою та цей конфлікт у випадку подвійного оподаткування не може бути вирішений за процедурою, передбаченою пунктами 2 або 3 статті 23;
 - (ii) Україна відповідно до положень цієї Угоди може оподатковувати види доходу або його елементи, але фактично цього не робить (це не стосується дивідендів);

(iii) після консультацій з Україною Федеративна Республіка Німеччина повідомила Україну дипломатичними каналами про види доходу або його елементи, до яких вона має намір застосувати положення щодо податкового кредиту згідно з підпунктом с). Після цього подвійне оподаткування усувається для повідомлених видів доходу або його елементів шляхом надання податкового кредиту станом на перший день календарного року, наступного за календарним роком, у якому було зроблено повідомлення.

(2) В Україні подвійне оподаткування усувається таким чином:

а) Якщо резидент України одержує дохід, який згідно з положеннями цієї Угоди може оподатковуватись у Федеративній Республіці Німеччина, Україна дозволить вирахування з податку на доходи цього резидента суми, що дорівнює сумі податку на дохід, сплаченого у Федеративній Республіці Німеччина.

Однак таке вирахування не може перевищувати ту частину податку на дохід, розраховану до здійснення вирахування, яка відноситься до доходу, що підлягає оподаткуванню у Федеративній Республіці Німеччина.

б) Якщо відповідно до будь-якого положення цієї Угоди дохід, отриманий резидентом України, звільняється від оподаткування в Україні, то Україна може, незважаючи на це, при обчисленні суми податку на решту доходів такого резидента взяти до уваги звільнений дохід.

Стаття 22

Недискримінація

(1) Національні особи Договірної Держави не підлягають в іншій Договірній Державі будь-якому оподаткуванню або будь-яким пов'язаним із ним вимогам, які є іншими чи більш обтяжливими, ніж оподаткування та пов'язані з ним вимоги, яким підлягають або можуть підлягати національні особи цієї іншої Держави за тих самих обставин, зокрема щодо резиденції. Це положення, незалежно від положень статті 1, також застосовується до осіб, які не є резидентами однієї або обох Договірних Держав.

(2) Особи без громадянства, які є резидентами Договірної Держави, не підлягають в жодній із Договірних Держав будь-якому оподаткуванню або будь-яким пов'язаним із ним вимогам, які є іншими чи більш обтяжливими, ніж оподаткування та пов'язані з ним вимоги, яким підлягають або можуть підлягати національні особи відповідної Держави за тих самих обставин, зокрема щодо резиденції.

(3) Оподаткування постійного представництва, яке підприємство Договірної Держави має в іншій Договірній Державі, не може бути менш сприятливим у цій іншій Державі, ніж оподаткування підприємств цієї іншої Держави, які здійснюють таку саму діяльність. Це положення не повинно тлумачитися як таке, що зобов'язує

Договірну Державу надавати резидентам іншої Договірної Держави будь-які особисті пільги, звільнення та знижки для цілей оподаткування на підставі громадянського статусу чи сімейних обов'язків, які вона надає своїм власним резидентам.

(4) За винятком випадків, коли застосовуються положення пункту 1 статті 9, пункту 7 статті 11 або пункту 6 статті 12, проценти, роялті та інші виплати, що сплачуються підприємством Договірної Держави резиденту іншої Договірної Держави, з метою визначення оподаткованого прибутку такого підприємства підлягають вирахуванню на тих самих умовах, якби вони були сплачені резиденту першої згаданої Держави.

(5) Підприємства Договірної Держави, капітал яких повністю або частково належить або контролюється безпосередньо чи опосередковано одним або кількома резидентами іншої Договірної Держави, не підлягають у першій згаданій Державі будь-якому оподаткуванню або будь-яким пов'язаним з ним вимогам, які є іншими або більш обтяжливими ніж оподаткування та пов'язані з ним вимоги, яким підлягають або можуть підлягати інші подібні підприємства першої згаданої Держави.

(6) Положення цієї статті, незалежно від положень статті 2, застосовуються до податків будь-якого виду та визначення.

Стаття 23

Процедура взаємного узгодження

(1) Якщо особа вважає, що дії однієї чи обох Договірних Держав призводять або призведуть до її оподаткування, яке не відповідає положенням цієї Угоди, вона може, незалежно від засобів правового захисту, передбачених національним законодавством цих Держав, подати свою справу на розгляд компетентного органу Договірної Держави, резидентом якої вона є, або якщо її справа підпадає під дію пункту 1 статті 22, тієї Договірної Держави, національною особою якої вона є. Справа має бути подана протягом трьох років з моменту першого повідомлення про дії, що призводять до оподаткування, яке не відповідає положенням цієї Угоди.

(2) Компетентний орган намагатиметься, якщо вважатиме заперечення обґрунтованим і якщо сам не в змозі дійти до задовільного рішення, вирішити справу за взаємною згодою з компетентним органом іншої Договірної Держави з метою уникнення оподаткування, яке не відповідає Угоді. Будь-яка досягнута домовленість повинна виконуватись незалежно від будь-яких обмежень у часі, передбачених національним законодавством Договірних Держав.

(3) Компетентні органи Договірних Держав намагатимуться вирішити за взаємною згодою будь-які труднощі або сумніви, що виникають щодо тлумачення або застосування Угоди. Вони можуть також проводити спільні консультації для усунення подвійного оподаткування у випадках, не передбачених цією Угодою.

(4) Компетентні органи Договірних Держав можуть спілкуватися один з одним безпосередньо, у тому числі через спільну комісію, що складається з компетентних органів або їхніх представників, з метою досягнення згоди як це передбачено попередніми пунктами.

(5) Якщо

- а) згідно з пунктом 1 особа подала справу до компетентного органу Договірної Держави на підставі того, що дії однієї або обох Договірних Держав призвели до того, що ця особа підлягає оподаткуванню, що не відповідає положенням цієї Угоди, і
- б) компетентні органи не можуть досягти згоди у вирішенні цієї справи відповідно до пункту 2 протягом трьох років з дати, коли вся інформація, необхідна компетентним органам для розгляду справи, була надана обома компетентним органам,

будь-які невирішені питання, що виникають у справі, передаються до арбітражу, якщо особа подає про це письмовий запит. Проте ці невирішені питання не повинні бути передані до арбітражу, якщо остаточне рішення з цих питань уже було винесено судом або адміністративним трибуналом будь-якої Держави. За винятком, якщо особа, якої безпосередньо стосується справа, не приймає взаємну угоду про виконання арбітражного рішення, це рішення є обов'язковим для обох Договірних Держав та виконується незалежно від будь-яких строків, встановлених національним законодавством цих Держав. Компетентні органи Договірних Держав за взаємною згодою встановлюють порядок застосування цього пункту.

Стаття 24 Обмін інформацією

(1) Компетентні органи Договірних Держав обмінюються інформацією, яка передбачувано має значення для виконання положень цієї Угоди або для адміністрування чи забезпечення виконання національного законодавства стосовно податків будь-якого виду та визначення, які стягуються від імені Договірних Держав або їхніх політико-адміністративних підрозділів чи місцевих органів влади тією мірою, якою оподаткування згідно з таким законодавством не суперечить цій Угоді. Обмін інформацією не обмежується статтями 1 та 2.

(2) Будь-яка інформація, одержана Договірною Державою відповідно до пункту 1, вважається конфіденційною так само, як і інформація, одержана відповідно до національного законодавства цієї Держави, і розкривається тільки особам або органам (у тому числі судам і адміністративним органам), які займаються нарахуванням або збором чи примусовим стягненням податків, зазначених у пункті 1, або судовим розслідуванням, або розглядом апеляцій стосовно таких податків, або наглядом за вищенаведеним. Такі особи або органи використовують інформацію лише для

зазначених цілей. З цією метою інформація може бути оприлюднена під час адміністративного чи кримінального провадження, судового процесу чи у судових рішеннях, якщо це передбачено відповідним законодавством Договірних Держав. Незважаючи на вищезазначене, інформація, отримана Договірною Державою, може використовуватися для інших цілей, якщо така інформація може бути використана для таких інших цілей відповідно до законодавства обох Держав, а компетентний орган Договірної Держави, що надає інформацію, дає дозвіл на таке використання.

(3) У жодному разі положення пунктів 1 та 2 не можуть тлумачитися як такі, що покладають на Договірну Державу зобов'язання:

- а) здійснювати адміністративні заходи, що суперечать законодавству та адміністративній практиці цієї або іншої Договірної Держави;
- б) надавати інформацію, яку неможливо одержати за законодавством або у звичайному порядку адміністрування цієї або іншої Договірної Держави;
- с) надавати інформацію, яка розкриватиме будь-яку торговельну, підприємницьку, промислову, комерційну чи професійну таємницю або виробничий процес, або інформацію, розкриття якої суперечило б публічному порядку (*ordre public*).

(4) Якщо інформація запитується Договірною Державою відповідно до цієї статті, інша Договірна Держава для отримання інформації, стосовно якої здійснено запит, повинна вжити всіх заходів, необхідних для отримання запитуваної інформації, навіть якщо ця інша Держава може не потребувати такої інформації для своїх власних податкових цілей. На зобов'язання, викладене у попередньому реченні, поширюються обмеження, зазначені у пункті 3, але у жодному разі такі обмеження не повинні тлумачитися як такі, що дозволяють Договірній Державі відмовити у наданні інформації виключно на підставі того, що вона не має національного інтересу щодо такої інформації.

(5) У жодному разі положення пункту 3 не можуть тлумачитися як такі, що дозволяють Договірній Державі відмовляти у наданні інформації виключно на тій підставі, що така інформація знаходиться у володінні банку, іншої фінансової установи, номінального власника або особи, яка діє в якості агента чи фідуціара, або тому, що інформація стосується майнових часток в особі.

Стаття 25

Допомога у стягненні податків

(1) Договірні Держави погоджуються надавати одна одній допомогу у стягненні податкових вимог. Така допомога не обмежується статтями 1 та 2. Компетентні органи Договірних Держав можуть за взаємною згодою встановлювати порядок застосування цієї статті.

(2) Термін «податкова вимога», який використовується в цій статті, означає суму вимоги стосовно податків будь-якого виду та визначення, що стягуються від імені Договірних Держав або їхніх політико-адміністративних підрозділів чи місцевих органів влади тією мірою, якою оподаткування не суперечить цій Угоді або будь-якому іншому документу, сторонами якого є Договірні Держави, а також відсотки, адміністративні штрафи та витрати на стягнення або на забезпечення сплати податків, що стосуються такої суми.

(3) Якщо податкова вимога Договірної Держави підлягає виконанню відповідно до законодавства цієї Держави і заборгованість має особа, яка на той момент не може за законодавством цієї Держави перешкоджати її стягненню, така податкова вимога за запитом компетентного органу цієї Держави приймається для стягнення компетентним органом іншої Договірної Держави. Ця податкова вимога стягується цією іншою Державою відповідно до положень її законодавства, що застосовуються до примусового стягнення та її власних податків так, якби податкова вимога була податковою вимогою цієї іншої Держави.

(4) Якщо податкова вимога Договірної Держави є вимогою, щодо якої ця Держава відповідно до свого законодавства може вжити заходів з метою забезпечення її стягнення, така податкова вимога повинна прийматися компетентним органом іншої Договірної Держави за запитом компетентного органу першої згаданої Держави для здійснення заходів щодо забезпечення сплати податків. Ця інша Держава вживає заходів забезпечення щодо такої податкової вимоги відповідно до положень свого законодавства так, ніби ця податкова вимога є податковою вимогою цієї іншої Держави, навіть якщо на момент, коли такі заходи здійснюються, податкова вимога не підлягає примусовому стягненню у першій згаданій Державі, або боржником за нею є особа, яка має право скористатися заборобою на її стягнення.

(5) Незважаючи на положення пунктів 3 та 4, податкова вимога, прийнята Договірною Державою для цілей пунктів 3 або 4, не підпадає в цій Державі під обмеження та не користується пріоритетом, що застосовується до податкової вимоги згідно із законодавством цієї Держави, через її характер як такий. Крім того, податкова вимога, прийнята Договірною Державою для цілей пункту 3 або 4, не має в цій Державі жодного пріоритету, що застосовується до такої податкової вимоги відповідно до законодавства іншої Договірної Держави.

(6) Факт наявності, обґрунтованості або сума податкової вимоги Договірної Держави не може бути предметом розгляду у судах або адміністративних органах іншої Договірної Держави.

(7) Якщо у будь-який момент після подання запиту Договірною Державою згідно з пунктами 3 або 4 та до того, як інша Договірна Держава стягне та перерахує

відповідну податкову вимогу до першої згаданої Держави, така податкова вимога перестає бути:

- a) у разі подання запиту відповідно до пункту 3 – податковою вимогою першої згаданої Держави, яка підлягає примусовому стягненню згідно із законодавством цієї Держави, та боржником за якою є особа, яка в цей момент не може, відповідно до законодавства цієї Держави, скористатися заборонаю на її стягнення; або
- b) у разі подання запиту відповідно до пункту 4 – податковою вимогою першої згаданої Держави, щодо якої ця Держава може відповідно до свого законодавства вжити заходів забезпечення для її стягнення,

компетентний орган першої згаданої Держави негайно повідомляє про це компетентний орган іншої Держави, і за вибором цієї іншої Держави, перша згадана Держава призупиняє або відкликає свій запит.

(8) У жодному разі положення цієї статті не можуть тлумачитись як такі, що покладають на Договірну Державу зобов'язання:

- a) здійснювати адміністративні заходи, що суперечать законодавству та адміністративній практиці цієї або іншої Договірної Держави;
- b) здійснювати заходи, які суперечать публічному порядку (*ordre public*);
- c) надавати допомогу, якщо інша Договірна Держава не вжила всіх прийнятних та передбачених законодавством або адміністративною практикою заходів для стягнення або забезпечення стягнення, залежно від обставин;
- d) надавати допомогу у тих випадках, коли адміністративні витрати для цієї Держави явно непропорційні вигоді, яку має отримати інша Договірна Держава.

Стаття 26

Право на отримання вигод та застосування цієї Угоди у конкретних випадках

(1) Ця Угода не повинна тлумачитися як така, що перешкоджає:

- a) Договірній Державі застосовувати положення свого внутрішнього законодавства, спрямовані на запобігання ухиленню від сплати податків або уникненню сплати податків, якщо ці положення відповідають об'єкту та цілям Угоди;

- б) Договірній Державі застосовувати внутрішні положення щодо контрольованих іноземних компаній та аналогічні положення щодо оподаткування іноземних постійних представництв та сімейних фондів.

(2) Якщо застосування попередніх положень призводить до подвійного оподаткування, компетентні органи проводять консультації відповідно до пункту 3 статті 23, щоб визначити, як усунути подвійне оподаткування.

(3) Якщо:

- а) підприємство Договірної Держави отримує дохід з іншої Договірної Держави, і перша згадана Держава розглядає цей дохід як такий, що відноситься до постійного представництва підприємства, розташованого в третій юрисдикції; і
- б) прибуток, що відноситься до цього постійного представництва, звільняється від оподаткування в першій згаданій Договірній Державі,

пільги цієї Угоди не застосовуються до будь-якого виду доходу, податок на який у третій юрисдикції становить менше ніж 60 відсотків податку, який би стягувався у першій згаданій Державі з цього виду доходу, якби це постійне представництво знаходилося в першій згаданій Державі. У такому випадку будь-який дохід, до якого застосовуються положення цього пункту, оподатковується відповідно до внутрішнього законодавства іншої Договірної Держави, незважаючи на будь-які інші положення цієї Угоди.

(4) Положення пункту 3 не застосовуються, якщо дохід, одержаний з іншої Держави, виникає від або у зв'язку із провадженням підприємницької діяльності через постійне представництво (крім підприємницької діяльності зі здійснення, управління або простого утримання інвестицій за рахунок самого підприємства, якщо ці види діяльності не є банківською, страховою діяльністю чи операціями з цінними паперами, що здійснюються відповідно банком, страховим підприємством або зареєстрованим торговцем цінними паперами).

(5) Якщо у наданні вигод за цією Угодою відмовлено відповідно до положень пункту 3 стосовно виду доходу, отриманого резидентом Договірної Держави, компетентний орган іншої Договірної Держави може однак надати ці вигоди щодо цього виду доходу, якщо у відповідь на запит такого резидента такий компетентний орган визначить, що надання таких вигод є виправданим з огляду на причини, через які такий резидент не відповідав вимогам пункту 3 (наприклад, наявність збитків). Компетентний орган Договірної Держави, до якого було подано запит відповідно до попереднього речення, консультиється з компетентним органом іншої Договірної Держави перед тим, як задовільнити або відхилити запит.

(6) Незважаючи на інші положення цієї Угоди, вигода за цією Угодою не надається стосовно певного виду доходу, якщо з урахуванням всіх відповідних фактів та обставин можна дійти обґрунтованого висновку, що отримання такої вигоди було однією з головних цілей будь-якої домовленості чи операції, яка прямо або опосередковано створила підстави для такої вигоди, якщо не встановлено, що надання такої вигоди за цих обставин відповідає об'єкту та цілям відповідних положень цієї Угоди.

Стаття 27

Члени дипломатичних представництв і консульських установ

Ніщо в цій Угоді не впливає на податкові привілеї членів дипломатичних представництв або консульських установ відповідно до загальних норм міжнародного права чи положень спеціальних угод.

Стаття 28

Протокол

Протокол, що додається, є невід'ємною частиною цієї Угоди.

Стаття 29

Набрання чинності

(1) Ця Угода підлягає ратифікації, і обмін документами про ратифікацію повинен відбутися якнайшвидше.

(2) Ця Угода набирає чинності з дня обміну ратифікаційними грамотами і застосовується в обох Договірних Державах:

- а) стосовно податків, що утримуються у джерела: для сум, сплачених першого січня або після першого січня календарного року, що настає за роком набрання Угодою чинності;
- б) стосовно інших податків: для податків, що стягуються за періоди, що починаються з першого січня або після першого січня календарного року, що настає за роком набрання Угодою чинності.

(3) Після набрання чинності цією Угодою Угода між Україною і Федеративною Республікою Німеччина про уникнення подвійного оподаткування стосовно податків на доход і майно та Протокол до неї, підписані 3 липня 1995 року у м. Бонні, припиняють свою дію. Їхні положення продовжують застосовуватись до тих пір, поки ця Угода не набере чинності, як це передбачено пунктом 2. Положення Угоди 1995 року продовжують застосовуватись до всіх випадків, що мали місце до набрання чинності цією Угодою.

Стаття 30
Припинення дії

(1) Ця Угода залишається чинною, допоки її дію не припинить Договірна Держава.

(2) Кожна з Договірних Держав може припинити дію цієї Угоди шляхом направлення дипломатичними каналами письмового повідомлення про припинення дії щонайменше за шість місяців до закінчення будь-якого календарного року, але таке припинення дії може відбутися не раніше ніж через п'ять років після дати набрання чинності цією Угодою. У такому разі ця Угода припиняє свою дію в обох Договірних Державах:

- а) стосовно податків, що утримуються у джерела: для сум, сплачених першого січня або після першого січня календарного року, що настає за роком направлення повідомлення про припинення дії;
- б) стосовно інших податків: для податків, що стягуються за періоди, що починаються першого січня або після першого січня календарного року, що настає за роком направлення повідомлення про припинення дії.

Вчинено в м. Парижі 19 травня 2026 р. в двох примірниках, кожний українською, німецькою та англійською мовами, при цьому всі тексти є автентичними. У разі виникнення розбіжностей між текстами українською та німецькою мовами, переважну силу матиме текст англійською мовою.

За Україну:

За Федеративну Республіку
Німеччина:

Протокол
до Угоди
між Україною
та
Федеративною Республікою Німеччина
про усунення подвійного оподаткування стосовно податків на доходи
та запобігання податковим ухиленням і уникненням

Україна та Федеративна Республіка Німеччина (далі – Договірні Держави) на додаток до підписаної 19 травня 2026 р. Угоди між Україною та Федеративною Республікою Німеччина про усунення подвійного оподаткування стосовно податків на доходи та запобігання податковим ухиленням і уникненням (далі – Угода) домовились про такі положення, які є невід’ємною частиною цієї Угоди:

1. Стосовно загального застосування Угоди

Досягнуто домовленості, що у випадку Федеративної Республіки Німеччина термін «Договірна Держава» включає «Länder». Термін «Länder» означає німецькі землі відповідно до Основного закону Федеративної Республіки Німеччина.

2. Стосовно пункту 2 статті 1

Якщо відповідно до пункту 2 статті 1 дохід утворення чи структури, яка розглядається як повністю чи частково фіскально прозора відповідно до законодавства іншої Договірної Держави, оподатковується в Договірній Державі, і такий дохід також оподатковується в іншій Державі як дохід резидента цієї іншої Держави у якості учасника такого утворення чи структури, і це призводить до подвійного оподаткування, компетентні органи Договірних Держав консультуються один з одним відповідно до статті 23 для пошуку відповідного рішення.

3. Стосовно пункту 2 статті 1 та статті 10

Досягнуто домовленості, що якщо дивіденди, отримані утворенням чи структурою або через утворення чи структуру, які вважаються повністю або частково фіскально прозорими, розглядаються для цілей оподаткування Договірною Державою як дохід, прибуток або виручка резидента цієї Держави, стаття 10 застосовується так, ніби цей резидент отримав дивіденди безпосередньо.

4. Стосовно пункту 1 статті 4

Розуміється, що колективний інвестиційний фонд або пенсійний фонд, який заснований у Договірній Державі та отримує доходи, що виникають у іншій Договірній Державі, є резидентом Договірної Держави, в якій він заснований.

5. Стосовно пункту 1 статті 5

Досягнуто домовленості, що сільськогосподарське підприємство, лісогосподарське підприємство або агентство з оренди квартир, які знаходяться в Договірній Державі та експлуатуються резидентом іншої Договірної Держави, можуть вважатися постійним представництвом, незалежно від того, чи буде дохід, що відноситься до такого постійного представництва, доходом від нерухомого майна, на яке поширюється стаття 6.

6. Стосовно статті 7

- a) Якщо підприємство Договірної Держави продає товари або вироби чи здійснює підприємницьку діяльність в іншій Договірній Державі через розташоване в ній постійне представництво, прибуток цього постійного представництва визначається не на основі загальної суми, отриманої підприємством, а виключно на основі двоетапного аналізу. Першим етапом є визначення прибутку за умови, що постійне представництво є окремим і незалежним підприємством від підприємства, частиною якого воно є. Другим етапом цього аналізу є застосування принципу «витагнутої руки» з метою коригування прибутку.
- b) У разі укладення контрактів, зокрема стосовно обстеження, постачання, монтажу чи будівництва приміщень або промислового, комерційного чи наукового обладнання, або громадських робіт, якщо підприємство має постійне представництво в іншій Договірній Державі, прибуток такого постійного представництва визначається не на основі загальної суми контракту, а виключно на основі двоетапного аналізу, зазначеного у підпункті a).
- c) Платежі, отримані як винагорода за технічні послуги, включаючи дослідження чи обстеження наукового, геологічного чи технічного характеру, або за контракти на інжиніринг, включаючи пов'язані з ними креслення, або за консультаційні чи наглядові послуги, вважаються платежами, до яких застосовуються положення статті 7.

7. Стосовно статей 10 та 11

Розуміється, що колективний інвестиційний фонд або пенсійний фонд, який заснований у Договірній Державі і який отримує дохід, що виникає в іншій Договірній Державі, є бенефіціарним власником доходу, який він отримує.

8. Стосовно підпункту b) пункту 2 статті 10

У Федеративній Республіці Німеччина інвестиційним фондом є компанія відповідно до Закону про німецькі корпорації з інвестицій у нерухомість (Gesetz über deutsche Immobilien-Aktiengesellschaften mit börsennotierten Anteilen).

9. Стосовно статей 10 та 11

Досягнуто домовленості, що незалежно від положень статей 10 та 11, дивіденди та проценти можуть оподатковуватися в Договірній Державі, в якій вони виникають, відповідно до законодавства цієї Держави, якщо вони:

- a) отримуються від прав або боргових вимог, що дають право на участь у прибутках (включаючи дохід, отриманий мовчазним партнером (stiller Gesellschafter) від участі як такої, а також дохід від позик із відсотковою ставкою, прив'язаною до прибутку або частки прибутку позичальника (partiarische Darlehen), та дохід від облігацій з правом участі у прибутку (Gewinnobligationen), як це визначено в податковому законодавстві Федеративної Республіки Німеччина); та
- b) підлягають вирахуванню при визначенні прибутку платника таких дивідендів або процентів.

10. Стосовно статей 10, 11, 12 та 20

Досягнуто домовленості, що у випадку якщо одержувач і платник дивідендів, процентів або роялті є резидентами Федеративної Республіки Німеччина, а виплата дивідендів, процентів або роялті відноситься до постійного представництва, яке одержувач має в Україні, Федеративна Республіка Німеччина може оподатковувати такі виплати дивідендів, процентів або роялті згідно з пунктом 9 цього Протоколу або за ставками, передбаченими пунктами 2 статей 10, 11 та 12. Україна надає податковий кредит за таким податком відповідно до положень пункту 2 статті 21.

11. Стосовно підпункту е) пункту 1 статті 21

Досягнуто домовленості, що види доходу або його елементи «фактично» оподатковуються, якщо вони включені до бази оподаткування, яка використовується для обчислення податку. Ці доходи фактично не оподатковуються, якщо вони або не підлягають оподаткуванню, або звільнені від оподаткування.

12. Стосовно пункту 5 статті 22

Досягнуто домовленості, що пункт 5 статті 22 не повинен тлумачитися як зобов'язуючий Договірну Державу дозволяти транскордонну консолідацію доходів або аналогічні вигоди між підприємствами.

13. Стосовно пункту 5 статті 23

Що стосується обсягу невирішених питань, які підлягають арбітражу, Федеративна Республіка Німеччина залишає за собою право виключити з арбітражу:

- a) будь-яке невирішене питання, на яке поширюється правове положення або національне законодавство про запобігання податковим уникненням або ухиленням від оподаткування (незалежно від того, чи визначені вони як такі) Договірної Держави, за умови, що це відповідає об'єкту та меті Угоди, або положення про контрольовані іноземні компанії та відповідні положення щодо оподаткування іноземних постійних представництв та оподаткування сімейних фондів, або правило щодо запобігання зловживанням відповідно до цієї Угоди;
- b) будь-яке невирішене питання щодо дій, за які платника податків, особу, що діє від його імені, або пов'язану з ним особу суд визнав винною у податковому правопорушенні або до якої було застосоване серйозне покарання;
- c) будь-яке невирішене питання, що стосується видів доходу, які не оподатковуються Договірною Державою, тому що вони не включені до бази оподаткування в цій Договірній Державі або тому, що вони підлягають звільненню від оподаткування або оподаткуванню за нульовою ставкою податку відповідно до положень податкового законодавства цієї Договірної Держави;
- d) будь-яке невирішене питання, в якому подвійне оподаткування видів доходу було усунене шляхом використання методу зарахування податку замість методу звільнення, із застосуванням положення національного законодавства чи законодавства про податкові угоди;
- e) будь-які факти, визначені як частина «взаємної угоди щодо фактів» (*tatsächliche Verständigung*) між податковими органами Договірної Держави та платником податків - як встановлено в циркулярі Федерального міністерства фінансів Німеччини від 30 липня 2008 року (Федеральний податковий вісник I 2008, стор. 831), із змінами або будь-якими наступними регулюваннями; і
- f) будь-яке невирішене питання, якщо компетентні органи до дати початку арбітражу погоджуються, що таке питання не підлягає вирішенню в арбітражному порядку.

14. Стосовно статті 24

У разі обміну персональними даними відповідно до статті 24 застосовуються такі додаткові положення. Для цілей Угоди персональні дані містять усю інформацію, що стосується ідентифікованої особи або особи, яку можна ідентифікувати (надалі – «суб'єкт даних»). Терміни «орган, що одержує дані» і «орган, що надає дані» означають відповідні компетентні органи, як визначено в підпункті і) пункту 1 статті 3.

- a) Орган, що надає дані, не зобов'язаний надавати персональні дані, якщо внутрішнє законодавство, що застосовується до нього, забороняє таке надання або якщо він має підстави вважати, що таке надання негативно вплине на законні інтереси суб'єкта даних.

- b) Орган, що надає дані, зобов'язаний забезпечити точність персональних даних, які надаються. Якщо виявляється, що орган, який надає дані, надав недостовірні персональні дані або персональні дані, які не підлягають наданню, він повинен негайно повідомити про це орган, що одержує дані.
- c) Якщо національне законодавство, яке застосовується до органу, що надає дані, передбачає конкретні часові обмеження для видалення або перегляду необхідності подальшого зберігання наданих персональних даних, орган, що надає дані, повідомляє про це орган, що одержує дані.
- d) Орган, що надає дані, і орган, що одержує дані, зобов'язані задокументувати надання та отримання персональних даних.
- e) Використання персональних даних органом, що одержує дані, допускається лише для цілей, визначених в Угоді, та відповідно до умов, встановлених органом, що надає дані.
- f) Використання в інших цілях, зазначених у четвертому реченні пункту 2 статті 24, допускається без попередньої згоди лише в тому випадку, якщо таке використання є необхідним у конкретному випадку для відвернення неминучої загрози життю, фізичній недоторканості чи особистій свободі особи або значним матеріальним цінностям, і лише тоді, коли існує небезпека, пов'язана з будь-яким зволіканням. У таких випадках до органу, що надає дані, негайно надсилається запит про ретроактивне схвалення зміни. У разі відмови у наданні дозволу подальше використання персональних даних для цієї іншої мети забороняється. Орган, що одержує дані, та всі установи, що належать до Договірної Держави цього органу, які отримали персональні дані від органу, що одержує дані, для цієї іншої мети, повинні негайно видалити такі персональні дані. Однак це положення не застосовується тією мірою, якою такі персональні дані все ще необхідні для цілей, визначених в Угоді, для яких орган, що надає дані, спочатку надав ці дані.
- g) Орган, що одержує дані, може передавати отримані персональні дані іншій Державі або міжнародній організації лише за попередньою згодою органу, який спочатку надав ці дані. Орган, який спочатку надав персональні дані, може визначити умови, яких має дотримуватися орган, що одержує дані, у зв'язку з такою подальшою передачею даних.
- h) Орган, що одержує дані, зобов'язаний негайно виправити неточні персональні дані. Договірні Держави забезпечують суб'єкту даних можливість негайного виправлення персональних даних, які його стосуються, органом, що одержує дані, якщо такі дані є неточними.
- i) Орган, що одержує дані, негайно видаляє отримані персональні дані, якщо

- (i) вони більше не потрібні для цілей, для яких вони були надані,
- (ii) вони не підлягали наданню, і орган, що їх надав, повідомив про цей факт орган, що одержує дані, або
- (iii) вони є неточними, і орган, що одержує дані, не виправляє їх негайно відповідно до першого речення підпункту h).

Договірні Держави гарантують суб'єкту даних негайне видалення персональних даних, які його стосуються, органом, що їх одержує, якщо застосовується будь-яка з умов, зазначених у попередньому реченні. Зобов'язання видалити дані не виникає, якщо їх обробка необхідна для виконання юридичного зобов'язання, покладеного на орган, що одержує дані, для виконання завдання в інтересах суспільства або для встановлення правових вимог.

- j) Орган, що одержує дані, зобов'язаний забезпечити ефективний захист одержаних персональних даних від випадкової втрати, випадкового чи незаконного знищення чи зміни, несанкціонованого розголошення, несанкціонованого доступу та іншої несанкціонованої обробки.
- k) У разі порушення захисту одержаних персональних даних орган, що одержує дані, невідкладно вживає відповідних заходів щодо зменшення шкоди. Він повідомляє орган, що надає дані, за умови, що це не зашкодить громадській або національній безпеці.
- l) Орган, що одержує дані, інформує суб'єкта даних про отримані персональні дані. Зобов'язання щодо надання інформації охоплює види персональних даних, що обробляються, цілі такої обробки та права суб'єкта даних відповідно до другого речення підпункту h), другого речення підпункту i) та підпункту m). Як відступ від попередніх речень цього підпункту, орган, що одержує дані, не зобов'язаний надавати інформацію
 - (i) якщо суб'єкт даних вже володіє інформацією,
 - (ii) якщо в конкретному випадку надання інформації є неможливим або вимагатиме непропорційних зусиль, або
 - (iii) до тих пір, поки в цілому вважається, що суспільний інтерес у нерозголошенні переважає інтерес суб'єкта даних в отриманні інформації; це, зокрема, стосується випадків, коли надання інформації може зашкодити меті, для якої обробляються дані.
- m) Договірні Держави забезпечують, щоб кожен суб'єкт даних міг отримати інформацію від органу, що одержує дані, щодо видів наданих даних, які

стосуються суб'єкта даних і які обробляються, цілей такої обробки та прав суб'єкта даних відповідно до другого речення підпункту h) та другого речення підпункту i). Цю інформацію не потрібно надавати до тих пір, поки загалом вважається, що суспільний інтерес у нерозголошенні переважає інтерес суб'єкта даних в отриманні інформації. Це, зокрема, стосується випадків, коли надання інформації може зашкодити меті, для якої дані обробляються.

- p) Договірні Держави гарантують, що орган, що одержує дані, або відповідальна за це юридична особа відповідно до національного законодавства несуть відповідальність перед будь-якою стороною, яка постраждала в результаті незаконного надання даних згідно з Угодою. Орган, що одержує дані, та юридична особа, відповідальна за це, не можуть посилалися на те, що шкода була завдана органом, що надає дані, як на виправдання перед потерпілою стороною.
- o) Договірні Держави забезпечують, щоб з урахуванням будь-яких внутрішніх положень, які передбачають, що спочатку повинні бути вичерпані можливості адміністративного оскарження, кожен суб'єкт даних міг звернутися до суду принаймні у таких випадках:
 - (i) порушено право на виправлення відповідно до другого речення підпункту h),
 - (ii) відмовлено у праві на видалення відповідно до другого речення підпункту i),
 - (iii) відмовлено у праві на інформацію відповідно до підпункту m).

15. Процедурні правила для податків, що утримуються у джерела доходу

- a) Якщо в Договірній Державі податки на дивіденди, проценти, роялті чи інші види доходу, отримані резидентом іншої Договірної Держави, стягуються шляхом утримання у джерела, положення Угоди не впливають на право першої згаданої Держави утримувати податок за ставкою, передбаченою її національним законодавством.
- b) Утриманий таким чином податок підлягає поверненню на вимогу платника податку, за умови та в тій мірі, в якій цей податок підлягає зменшенню чи звільненню від його сплати відповідно до цієї Угоди. Строк звернення з вимогою про повернення утриманого податку становить три роки після закінчення календарного року, в якому були отримані дивіденди, проценти, роялті або інші види доходу.
- c) Незважаючи на підпункт a), кожна Договірна Держава встановлює процедури, згідно з якими виплати дивідендів, процентів, роялті чи будь-яких інших видів

доходу, які відповідно до цієї Угоди не підлягають оподаткуванню або оподатковуються лише за зменшеною ставкою податку у Державі, що є джерелом доходу, здійснюються без вирахування податку або з вирахуванням податку лише за ставкою, передбаченою відповідною статтею.

- d) Договірна Держава, в якій виникає дохід, може вимагати від платника податків подати довідку про статус резидента іншої Договірної Держави, видану компетентним органом цієї іншої Держави.
- e) Компетентні органи можуть за взаємною згодою визначити спосіб застосування цього пункту.